

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑὰ ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμαὶ 120. Ἐξέ-
μνη δραχ. 66. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατρί. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἴνυ Δεκεμβρίου ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν ἴνυ οἰουδιότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Παρίσδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 21 Δεκεμβρίου 1940

Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 3

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΑΚΩΒΕΛΙΝΕ ΟΥΣΚΕ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

«Τραγικὸν οὐδηνδρομικὸν δυστόχημα
παρὰ τὸ Ρός. Ἐνεσκήντα νεύρα.
Πολλοὶ τραυματίαι».

—Ὡθέ μου, εἰδὼ κοντά ! ἔκανε
ἡ γριὰ παραμύθνια κατασυγχισμένη.

—Καὶ ξέρεις τί ἀκόμη; Μέσα
στοὺς τραυματίας εἶναι ἡ Σιμόνη Δαρ-
ζὸν καὶ ἡ κόρη τῆς φαίνεται
πὼς σκοτώθηκε.

—Ὅχι δά, ἡ μικρούλα
Σιμόνη; Ὡθέ μου, κύριε
Μάνο, εἶναι φοβερό.

—Καθὼς βλέπω νοση-
λεύεται στὸ νοσοκομεῖο τοῦ
Ρός. Θὰ τρέξω ὡς ἐκεῖ μὲ
τὸ αὐτοκίνητο. Ἴσως νὰ
χρειάζεται βοήθεια, προ-
στασία. Ὅπωςδήποτε θὰ
πάω νὰ τῆς δείξω τὴ συμ-
πάθεια μου, τὴ λύπη μου.

Ὁ Μάνος ἐπέταξε τὴν
πετσέτα του καὶ σηκώθηκε.
Ἔτοιμαζόταν νὰ πάη νὰ
φωνάξῃ τὸν ἄνδρα τῆς
Θοδώρας, τὸν ἐπιστάτη τοῦ
πύργου καὶ νὰ τοῦ δώσῃ
ὁδηγίους, ἐνῶ τὰ τρία ἀδέρ-
φια του κοιτάζονταν γεμά-
τα συμπόνοια.

—Ὡραία δουλειά ! ἔκα-
νε ὁ Βίκτωρ πὸς κάτω ἀπὸ τὴν
ἀγριωπή του ἐμφάνιση ἔκρυβε μιὰ
χρυσή καρδιά. Τὴν γνώριζες τὴν
κυρία Σιμόνη, Θοδώρα;

Ἡ παραμύθνια σήκωσε τὸ κεφάλι
τῆς ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα. Τὰ μάτια
τῆς ἦσαν θαμπὰ ἀπ' τὰ δάκρυα.

—Εἶναι ἡ κόρη τοῦ κόμητα Σα-
βάν πὸς ἔχει τὸν μεγάλο πύργο καὶ
τὸ κτήμα πὸς γειτονεῖ μὲ τὸ δικό
μας ἀπὸ κάτω, τὸ ξέρεις.

—Αὐτὸ τὸν πύργο τὸν μεγάλο

πὸς ἀπὸ καιρὸ τώρα μένει κλειστός;

—Ναί, ἀγόρι μου. Ἦταν δυὸ τρία
χρόνια μικρότερη ἀπὸ τὸν κύριο
Μάνο κι' ἔταν ἦταν μικρὰ ἐπαίζον
συχνὰ τὰ δυὸ μαζί. Τώρα καὶ τέσ-
σερα χρόνια παντρεύτηκε, ἀλλὰ ξέρω
πὼς ὁ κύριος Μάνος δὲν χάρηκε κα-
θόλου ἔταν τῆμαθε, πρόσθεσε μέσα
ἀπὸ τὰ μουστάκια τῆς.

—Καὶ τὸ δικό τῆς καρτσοῦκι εἶ-
ναι πὸς σκοτώθηκε στὸ τραῖνο;

—Ἔτσι φαίνεται, ἀπὸ τὸ γράφει
ἡ ἐφημερίδα. Ἄ, νὰ ὁ κύριος !

Οἱ ψόφιες πάτιες οἰσίστηκαν πάλι ἀπειλητικὰ πάνω
ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Μάνου. (Σελ. 18, στ. β')

—Θοδώρα, ἔκανε ὁ Μάνος μπαί-
νοντας σὰν ἀνεμοστρόβιλος μὲ τὸ κα-
πέλλο στὸ κεφάλι καὶ βάζοντας κα-
θὼς μιλοῦσε τὸ παλτό του.

—Θοδώρα, εἶπε, θὰ τρέξω ὡς ἐ-
κεῖ κάτω καὶ ἀπόψε θὰ γυρίσω. Ἔ-
σεῖς, οἱ μικροὶ νὰ εἰσάστε φρόνιμοι.

Παρ' ὅλη τὴ βαρεῖα φωνή του ὁ
τόνος του εἶχε τόση τρυφεράδα, πὸς
καὶ τὰ τρία ἀδελφία πετάχτηκαν ἀπὸ
τὴς θέσεις τους καὶ τὸν περιστοίχισαν:

—Στὸ καλὸ, Μάνο, ἀντίο, Μάνο !

Τὸν συνόδευσαν σιωπηλὰ ὡς τὴν
ἐξώπορτα κι' ἔμειναν ἐκεῖ ὥσπου τὸ
αὐτοκίνητο χάθηκε στὸ βάθος τῆς
δενδροστοιχίας.

Ὅλη ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ἀντίθετα
ἀπὸ τὴ συνήθειά τους, τὰ τρία παι-
διὰ οὔτε ἔτρεξαν, οὔτε χάλασαν τὸν
κόσμο μὲ τίς φωνές τους. Ἐμειναν
συλλογισμένα καὶ ἄκεφα καὶ ὁ νοῦς
τους ἦταν στὸ φοβερὸ δυστόχημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Μιὰ ἀπερόστη συνάντησις

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἐμ-
μανουήλ, ἀπὸς κατέθηκε
τὴν πλαγιὰ πέρνουσε τώρα
ἀπὸ τὸν πύργο τῶν Σαβάν,
πὸς ἡ πένθιμη πρόσοψή του
διακρινόταν ἀνάμεσα ἀπὸ
τὰ πανύψηλα δένδρα καὶ
πίσω ἀπὸ τὸ σιδερένιο κιγ-
κλίδωμα τοῦ κήπου πὸς
ἦταν κλεισμένο μὲ διπλά
λουκέτα. Ἀθελά του ὁ νέος
ἐλάττωσε τὸ τρέξιμό του.
Μπροστὰ του φάνηκε πὸς
ζωηρὴ καὶ πὸς καθαρή ἀκό-
μα ἡ εἰκόνα τῆς μικρῆς
παιδικῆς του φίλης, καθὼς
ἀνοίγε τὴ βαρεῖα καγκελό-
πορτα γιὰ νὰρθῇ νὰ παί-
ξουνε μαζί. Πόσο μακρυνή
ἦταν τώρα αὐτὴ ἡ ἐποχὴ
κι' ὅμως πόσο ζωντανή
κρατιόταν ἀκόμα μέσα στὴ
θύμησή του ! «Δυστυχισμένη

Σιμόνη !» εἶπε μέσα του. Μὰ εὐθὺς
μετάνιωσε γι' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία
καὶ πατώντας ἀνοίξε τὴν ταχύτητα
γιὰ νὰ τρέξῃ ὅσο πὸς γρήγορα μπο-
ροῦσε ἐκεῖ πὸς τὸν καλοῦσε τὸ
καθῆκον του.

Τὰ τελευταῖα σπῆτια τοῦ χωριοῦ
χάνονταν πίσω του, ἔταν ὁ Μάνος
ἀναγκάστηκε νὰ βάλῃ φρένο καὶ νὰ
σταματήσῃ ἐντελῶς σχεδὸν τὸ αὐτο-
κίνητό του. Ἐνα πλήθος ἀπὸ χωρι-
κοὺς πὸς φώναζαν καὶ χειρονομῶ-

σαν του έκλεινε το δρόμο. Ήταν σταματημένοι μπρός σ' ένα αγροτικό σπίτι, παλιό και μισορειπωμένο και μόλις είδαν τον οδηγό του αυτοκινήτου εθύς τον αναγνώρισαν και τον περιτοίχισαν.

— Τι συμβαίνει; Τι θέλετε; ρώτησε ο Μάνος νευριασμένος για το επεισόδιο αυτό που θα τον έκανε να χασομερήσει.

Ο πατέρας του ήταν από χρόνια δήμαρχος και τώρα ακόμη οι χωρικοί από ένα γύρο έρχονταν και συμβουλευόταν το γιό του για τα ζητήματά τους.

Ένας χοντρός και κοντός άνθρωπάκος, κατακόκκινος από το θυμό, έσεισε μπρός στο πρόσωπό του δυο φόβιες πάπιες που κρατούσε στα χέρια του και του φώναξε:

— Νά, κύριε Μάνο, δες τα χάλια μας και έλατε να μας πείτε τι να κάνουμε. Πάνε μήνες, πάνε χρόνια που αυτός ο έλεεινός ο Ξορκιάς δέ μας δίνει τα χρήματα που μας χρωστάει. Χρωστάει σε μένα, που του νοικιάζω την παράγκα που κάθεται, και δέ με πληρώνει. Χρωστάει στο μπακάλη, και δέν τον πληρώνει. Χρωστάει στον φαρμά, στο χασάπη, στον τσαγγάρη, ακόμη και στον ταβερνικάρη που πάει και μπεκροπίνει. Και δέν πληρώνει κανένα μας.

— Όλα αυτά που μου λές δέν είναι καινούργια πράγματα, καλέ μου μπάρμπα Μαθιέ, έκανε ο νέος, προσπαθώντας να φυλαχτή όσο καλύτερα μπορούσε από τις πάπιες που κρέδαινε ο χωρικός μπροστά στη μύτη του. Τώρα και πόνον καιρό σάς συμβουλεύω να φυλαγόσαστε απ' αυτός τους ανθρώπους; τον Ξορκιά και τη γυναίκα του;

Οι χωριάτες φώναξαν όλοι μαζί:

— Αδύ, ή γυναίκα του, είναι ή χειρότερη κι' από τους δυο, ή παλιοτσιγγάνα, ή καρακάξα που κάνει μάγια και μές μαγεύει τα πουλιά μας και τα ζωντανά μας και φοφάνε.

— Έλατε, σωπάστε, τους έκοψε ο νέος. Τώρα τὰ λέτε αυτά, αλλά κάθε τόσο τρέχετε και την βρίσκετε και την παρακαλείτε για να σάς γιατρέψη τα βόδια σας και τα πρόβατά σας όταν αρρωσταίνουν, να σάς ξεθασάνη τα παιδιά σας, ή να σάς ξορκίση το σκουλήκι που έπεσε στις πατάτες σας. Δέν τους αρκεί που σάς τρώνε τα λεφτά σας, αλλά σάς εκμεταλλεύονται κιόλας με την ευπιστία που τους δείχνετε. Αν δέν θέλετε να έχετε κακά μπλεξίματα, ως το τέλος, πάψτε να έχετε όποια δήποτε δοσοληψία μ' αυτούς τους

ανθρώπους, τὸ καλὸ που σάς θέλω. Ο χοντρός άνθρωπάκος βρισκόταν σὲ ἀμνηχανία:

— Σ' αυτά που λέτε δέν έχετε και πολὺ ἀδικία, κύριε Μάνο. Μὰ τι τὰ θέλετε που δέν είναι κι' ἄλλος σάν κι' αὐτούς για να γιατρέψη τὸ ἀνεμοπόρωμα και τὴν κόρυζα ἀπὸ τις κόττες μας.

— Τότε λοιπόν, τί έχετε και φωνάζετε μαζί τους; Μείνετε όπως είσαστε πριν και ἀφήστε με έμένα ήσυχον.

— Μὰ τί δηλαδή, να μές τρώνε και τὰ λεφτά μας; Νά μη μές πληρώνουν ὅσα μές χρωστάνε και, σάν να τὸ κάνουν κιόλας για να μές ἐκδικηθοῦνε, να κάνουν μάγια στα πουλερικά μας και να μές τὰ φοφάνε δέκα-δέκα τὴν ήμέρα.

Οι φόβιες πάπιες ξανασειστήκαν πάλι ἀπειλητικά πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μάνου που προσπαθοῦσε με δυσκολία να ἀπαλλαγῆ, ἐνῶ ο χοντρός ἐφώνασε:

— Βγές έξω, Ξορκιά! Βγές ἀγύρτη. Βγές γιατι ἄλλοιώς θα σὺ βάλουμε φωτιά στην παλιοκαλύθα σου.

Και με τὰ λόγια αὐτὰ οἱ πιὸ θυμωμένοι ἄρχισαν να πετροβολοῦν με μανία τὸ κλεισμένο σπίτι. Ξαφνικά ή πόρτα ἀνοιξε και στο ἀνοιγμά της φάνηκε μιὰ παράδοξη μορφή, που δεξιά της και ἀριστερά της είχε δυο πελώρια μαντρόσκυλα, με σηκωμένη τὴν τρίχα τους, μάτια που πετούσαν σπίνθες, τόσο τρομακτικά στην εμφάνιση, που μέλο που ήταν ἄλυσοδέστα, ὅλοι ἀποτραβήχτηκαν καταφοβισμένοι, μόλις τ' ἀντίκρυσαν μπροστά τους.

— Ήσυχία, Σατανά! Ήσυχία, Βελζεβούλη, έκανε ο ἀφεντικός τους.

Τὰ σκυλιὰ κάθισαν γρυλιζοντας. Ο Ξορκιάς έκανε μερικά βήματα πρὸς τὸ δρόμο κι' ο Μάνος μπόρεσε τότε να ἴδῃ σὲ φῶς τὴς ήμέρας τὸ παράδοξο αὐτὸ ὑποκαίμενο που ζούσε κοροϊβεύοντας τοὺς ἀπλοϊκοὺς χωρικοὺς, με ἀγυρτίες, με ψευτοθεραπείες, με κλεισιές. Καθὼς ήταν μικρόσωμος, νευρώδης και καλοδεμένος, παρ' ὅλο που φαινόταν ἀδύνατος, ἔκρυβε χρόνια και δέν μπορούσε να προσδιορίση κανείς ἀκριβῶς τὴν ήλικία του.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ «ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣ...»

Κάποτε, σ' ένα Φρενοκομείο της Ἰταλίας, πήγαν οἱ Φασιστές και πρόσταξαν να παραταχθοῦν στην ἀδύη οἱ τρελλοὶ και να φωνάζουν «Ζήτω ο Μουσσολίνι».

Οἱ κακόμοιροι ἐφώνασαν ὅλοι. Μόνον ἓνας, που στεκόταν στην ἀκρὴ τὴς παράταξης κι' ήταν ντυμένος κάπως διαφορετικά, έμεινε βουβός. Τὸ παρατήρησαν οἱ Φασιστές και τὸν ἐπλησίασαν ἐξαγριωμένοι.

— Γιατι δέν ἐφώνασες ἐσύ; τὸν ρώτησαν.

Κι' ὁ ἄνθρωπος ἀποκρίθηκε:

— Μὰ ἐγὼ δέν εἶμαι τρελλός, για να φωνάζω ζήτω ο Μουσσολίνι!

Ψορήσαν να τὸν σπαράξουν. Ἀλλὰ μπήκε στη μέση ο διευθυντής που τοὺς ἐξήγησε: Πραγματικῶς, ὁ ἄνθρωπος δέν ήταν τρελλός, ἀλλὰ φύλακας στο Φρενοκομείο. Ὡστόσο ή ἀπρόσπη ἀπάντησή του, που ἄθελα ἔλεγε μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, έμεινε ἱστορικῆ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΛΛΑΔΑ

Ἀγρια φωνή μές ἔρχεται ἀπὸ τ' ἀνέμο στόμα: — Ποιά είναι αὐτὴ που ἐτόλμησε κεφάλι να σηκώση, Ποιὸς νάνος με τὰ χέρια του τὸν γίγαντα χτυπάει; Και ποιὸς ποτὲ φοβήθηκε ἀπὸ μιὰ φούχτα ἀνθρώπους; Ἐδῶ μιὰ Εὐρώπη δλάκρη γονάτισε και πάει... — Ποιά είναι αὐτὴ που ἐβάλθηκε να μεταηθῆ μαζί μου; — Ἔνε, τὸ ξέρεις τ' ὄνομα, τὸ γράψαν οἱ αἰῶνες Στὴς δόξας τὰ κατὰσχητα, πρῶτο μέσα στα πρῶτα Πάντα σάν ἄστρο ἔλαμψε στοῦ Σὺμπαντος τὰ πλάγια Και πάντα ἐκράτησε ψηλά τὴς λάμψης του τὴ χάρη Σάν ἄμαζονα ἠρθώθηκε στὴς λευτεριάς τοὺς κάμπους, Χίλιες φορές ἐνίκησε στὸν ἀνισον ἀγῶνα, Κι' ή γῆ τὴς ἐποτίστηκε με ποταμοὺς αἱμάτων Στου Μαραθῶνα τὸ σενό, στὴς Χαίρωνείας τὸν κάμπο, Στὸ Μεσολόγγι, στὴ Γραβιά, στο Ζάλογγο, στο Σούλι... Διὰ τὴς ἦτανε παιδιὰ κι' ὁ Διάκος κι' ὁ Τσαβέλλας, Διὰ τὴς κι' ὁ Κανάρης τὴς, διὰ τὴς κι' ὁ Μισούλης Που φέρανε στα πέρατα τῶν θαλασσῶν τὸ θάμμα: Τὸ πὼς ὄλλοι διαλεχτοὶ σκορπίσανε τὰ πλήθη Κι' ἐλευθερώθηκαν, γιατι γνωρίζαν να πθαίνον!

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

ΑΘΗΝΑ Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΤΑΝ Κυριακὴ βράδυ. Στὸ σπίτι είχαμε μαζευθῆ ὅλοι, γιατι ἄμα σκοτινιάση, δέν κυκλοφοροῦμε έξω, ἐκτὸς δταν είναι ἀνάγκη. Με τὰ παράθυρα κλεισμένα και σκεπασμένα, για να μη φαίνονται τὰ φῶτα μας, καθόμαστε στη σάλλα και μιλούσαμε ήσυχα. Είχαμε και τὸ ραδιόφωνο ἀναμμένο και κάπου-κάπου «παίρναμε» κανένα σταθμό, που τὸν κρατούσαμε δταν μές ἄρρεσε και τὸν ἀφίναμε δταν μές ἐνώχλοσε... Ἀξάρνα ἀκοῦμε καμπάνες. Μὰ πολλές καμπάνες, κοντινές, μακρινές, μακρινότατες... Μπὰ! τί είναι; Συναγερισμός; Ὀχι, θὰ χτυποῦσαν σειρήνες. Κι' ή κωδωνοκρουσία ήταν χαρούμενη, κάτι καλὸ βέβαια ήθελε να διαλαλήση και να πανηγυρίση. «Α! θὰ πήραμε τὸ Ἀργυρόκαστρο!» φωνάζει κάποιος. Μὰ ναί! αὐτὸ θὰ είναι! λέμε ὅλοι. Γιατ' είχαμε θυμηθεῖ πὼς στὴς μεσημεριανές ἐφημερίδες είχαμε διαβάσει: «Τὸ Ἀργυρόκαστρον περισφιγγεται πανταχόθεν». ... Σβύνουμε τὰ φῶτα, ἀνοίγουμε τὰ παράθυρα κι' ἀκοῦμε τώρα ἀπ' τὸ δρόμο φωνές χαρᾶς: «Ἀργυρόκαστρο! Ἀργυρόκαστρο!» Για να βεβαιωθοῦμε, παίρνουμε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὸ σταθμό μας. Κι' ἀκοῦμε: «Προσοχή! προσοχή! Ἀδύτῆ τὴ στιγμή ἀναγγέλλεται ἐπισήμως πὼς σήμερα, στὰς 12 και 15 μ. μ. τὰ ἑλληνικά στρατεύματα μπήκαν νικηφόρα στην πόλη τοῦ Ἀργυροκάστρου.» «Ὁ, χαρὰ! Μετὰ τὴν Κορυτσά, οἱ Ἅγιοι Σαράντα μετὰ τοὺς Ἅγιους Σαράντα, τὸ Ἀργυρόκαστρο! Ἀπὸ νίκη σὲ νίκη, ἀπὸ θρίαμβο σὲ θρίαμβο! Οἱ καμπάνες ἐξακολουθοῦν, τὰ σπίτια σηματοδοτίζονται τὴν ἴδια στιγμή, βάζουμε και μεις τὴ σημαία μας στο μπαλκόνι, κι' ἀκοῦμε τώρα μιὰ ἀπέραντη ὄχλοση, που ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ὀμόνοια, ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, ἀπ' ὅλη τὴν Ἀθήνα. Ὁ λαὸς έχει ξεχυθεῖ στους φεγγαροφώτιστους δρόμους, και φωνάζει, ἀλαλάζει, ζητωκραυγάζει, χειροκροτεῖ, χαλά τὸν κόσμο. Είναι τὸ «παρὰλήρημα» τὴς πατριωτικῆς χαρᾶς για τὴν περιλαμπρὴ νίκη, που ἀντηχεῖ ὡς τὴ νύχτα, ἀργά. Γυρίζουμε στο ραδιόφωνο κι' ἀκοῦμε τὴς λεπτομέρειες τοῦ μεγάλου γεγονότος, τὰ συγχαρητήρια, τὰ θριαμβευτικά λόγια, τὰ ἐπινίκεια. Ψάλλεται ἀπὸ καλλιφωνα χορὸ και τὸ «Τῆ ὑπερ-

μάχη στρατηγῶ». Τί συγκίνηση, τί ἀγαλλίαση, τί εὐτυχία!... Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ που νικοῦμε καθεμέρα, διαπιστώνω πὼς ή πατριωτικὴ χαρὰ είναι ή μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη στὸν κόσμο. Τὴς παραμερίζει, τὴς σβύνει ὅλες κι' ὄχι μόνο τὴς ἄλλες χαρές, γι' ἀτομικές ἐπιτυχίες, παρὰ κι' αὐτὲς τὴς λύπες, τὴς στενοχωρίες τὴς ζωῆς. Κάθε στιγμή, ἀκούω γύρω μου ἀνθρώπους να λένε: «Δέν πειράζει για τοῦτο... δέν πειράζει για καίνο... δέν είναι τίποτα αὐτὸ... δέν είναι τίποτα τὸ ἄλλο. Φεάνει που νικοῦμε». Ἴσως, τώρα με τὸν πόλεμο, οἱ λύπες κι' οἱ στενοχωρίες είναι μεγαλύτερες. Τίποτα δέν κατορθώνεται χωρὶς θυσιές. Ἀλλὰ ή πατριωτικὴ χαρὰ δέν ἀφήνει τοὺς ἀνθρώπους να τὴς αἰσθανθοῦν πολὺ. Κι' ἐκείνοι ἀκόμα που μαθαίνουν πὼς σκοτώθηκε στο μέτωπο τὸ παιδί τους, καταπνίγουν τὰ δάκρυά τους και φωνάζουν: «Φτάνει που νικοῦμε! Ζήτω ή Ἑλλάς!». Τὸ ἴδιο κι' ἐκείνοι που χάνουν συ-

γενεὶς στοὺς ἀναγδρους αὐτοὺς βομβαρδισμοὺς τῶν ἀμάχων, ή βλέπουν τὰ σπίτια τους να πέφτουν σὲ συντρίμια. Καθεμέρα διαβάζουμε στὴς ἐφημερίδες γράμματα πρὸς τὸν Κυβερνήτη ἀπὸ μαννάδες και πατέρες, ἀπὸ ἀδελφούς κι' ἀδελφές, που ἔχασαν ἀγαπημένους τους ή τὰ σπίτια τους, γράμματα γεμάτα πατριωτισμό, ἐγκαρτέρηση, ἐλπίδα, περηφάνεια. Ἡ πατριωτικὴ χαρὰ καταπνίγει τὴν ἀνθρώπινη λύπη. Τὴ χαρὰ αὐτὴ τὴν ἐγνώρισαν και στα δόξασιμένα χρόνια 1912-13. Τότε π. χ. που πήραμε τὴ Θεσσαλονίκη, χάρημα ὅσο δέν είχα χαρεῖ ὡς τότε στη ζωῆ μου. Ἀλλὰ δέν ξέρω γιατι, ή χαρὰ μου τώρα για τὴς νίκες μας στην Ἀλβανία είναι ἀκόμα μεγαλύτερη. Ἴσως γιατι ὁ πόλεμος που κάνουμε ὀλοένα είναι ὁ σπουδαιότερος ἀπ' ὅλους, κι' ή νίκη μας σ' αὐτὸν θὰ περιβάλῃ τὴ Νέα Ἑλλάδα με τέτοια δόξα, που μεγαλύτερη δέν ἐγνώρισε ὡς-τώρα ποτὲ!

Σὰς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Ο Κουτο-Μικὸς είχε ἴδει ἓνα χοντρὸ και μακρὸ σκονινί, πεταμένο σὲ μιὰν ἀκρὴ τοῦ ὑπόστεγου. Νά, μ' αὐτὸ θάκανε τὴ δουλειά του: θάδενε τὴ ρόδα και θὰ τὴν ἔσπανε ὡς τὴν Κουκουναριά, μετὰ χαρὸ!

Πῆρε τὸ σκονινί, ἔδεσε στερεὰ τὴ μιὰ ἀκρὴ στο στεφάνι τὴς ρόδας, στην ἄλλη ἀκρὴ ζέφτηκε αὐτός, κι' ἄρχισε να τραβᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Ἡ ρόδα κουνήθηκε, ἔπεσε χάμω και σερνόταν εὐκολώτατα. Ἔτσι, μπροστὰ ο Μικὸς, πίσω του ή δαμένη ρόδα, πῆρε τὸ μεγάλο δρόμο τοῦ χωριοῦ. Τί καλὰ που τὸ σκέφτηκε!

Ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ δρόμος αὐτὸς ἀναστατώθηκε. Γιατι ή ρόδα, ἐκεῖ στη μέση, δέν ἄφινε ταυτόκινητα να περάσουν, και σταματοῦσε τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἦταν τὸ μεγάλο φορτηγὸ τοῦ κρεοπώλη, γεμάτο σφαχτά.

Ἐπειτα τὸ αυτοκινητάκι τοῦ γιατροῦ. Ἐπειτα τὸ αυτοκινητὸ τοῦ Δήμου που κουβαλοῦσε σκουπίδια. Ἐπειτα ἄλλο κι' ἄλλο. Κι' ὅλα σταματοῦσαν σὲ μιὰ γραμμὴ ἀτέλειωτη. Φώναξαν οἱ σωφῆρ, φώναξαν οἱ ἐπιβάτες, χτυποῦσαν οἱ τρομπες, τὰ κλάξον, τὰ κουδούνια. Κι' οἱ ἄνθρωποι ἔβγαιναν στὴς πόρτες και τὰ παράθυρα-κι' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους. — Ἐ! Ἐ! φώναξε ὁ χασάπης, Μικρέ, τραβὰ τὴ ρόδα στη μάντα να περάσοῦμε! — Ἐ! Ἐ! φώναξε ὁ γιατρός, Τί ἐπίσασες ὅλο τὸ δρόμο με τὴ ρόδα σου;

— Κάνε μας τόπο! Τράβα τή ρόδα στη μπάντα κουτέ!
 "Ετσι θλοι. Και το πανδαιμόνιο εξακολουθούσε. Γιατί ο Κουτο-Μικς δεν έκουγε τίποτα. Απαθέσιτος, έθερνε τή ρόδα του, στη μέση του δρόμου, νομίζοντας πως ταυτοκίνητα μπορούσαν να πηγαίνουν σιγά-σιγά από πίσω του. Τι ανάγκη ήταν να τρέχουν; Δεν τή καταλάβαινε...
 (Ακολουθεί)
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΡΟΔΙΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 "Υστερα φίλησε τόν καθρέφτη, που μπροστά του τόσες φορές χιενίστηκε και τόσες φορές νόμισε πως αντίκρυσε στα βράθια του τή μορφή των γονιών της. Φίλησε και τή παράθυρο, που τ' άνοιγε κάθε πρωί και πλημμύριζε ή καμαρούλα με τή φως του Θεού. Και τή λυχνάρι φίλησε, που τή φωτίζε τή νύχτα. "Υστερα βγήκε έξω, έκλεισε τήν πορτούλα της και τότε είδε τή κλουβί με τή γαλιάντρα, που κρεμόταν στην κληματαριά. Δε θά τή άφηνε βέβαια τή γαλιάντρα σέ ξένα χέρια. Τήν έχωσε στον κόρφο της. Και σάν περνούσε από τήν περιβόλι, δέντρα και θάμνοι, λουλουδία και λαχανικά άρχισαν να σειούνται και να ξανασειούνται, σάν να τήν αποχαιρετούσαν. Κακάριζαν οι κότες στο κοτέτσι, λαλούσε ο πετεινός κι ή γατούλα πλώσασε και τής έγλειψε τή πόδια. Η καρυδιά έρριξε μπροστά της ένα καρύδι κι ένα ρόδι ή ροδιά. Η Παντέρημη τάβαλε και τή δυό στην τσέπη της. Έβγαλε ύστερα τή μαντίλι της, τή έσεισε προς βλες τις μεριές, σάν ν' αποχαιρετούσε όλο τήν περιβόλι και τήν σπύτι και τή χωριό δόκλιτρο. Μά κανέναν από τή χωριό δεν τής ανταπέδωσε τή χαιρετισμό της. Γιατί κανέναν δεν είχε δικό της κι ήταν ήμέρα δουλειάς κι ο καθένας κοίταζε τή δουλειά του. "Ως τόσο τήν είδανε που έφευγε, έτσι μονάχη, χωρίς στον ήλιο μοίρα και τήν είπανε θλοι "Αμοιρη κι έτσι θά τή λέμε κι' έμεις.
 Η "Αμοιρη πήρε τή μονοπάτι που τραβούσε για τήν γαλιάντρα. Δε στάθηκε να ξεποστιάσει, περπάτησε όλη τήν ήμέρα και περπατούσε ακόμα σάν βγήκε τή φεγγάρι. Τότε πιά σκέφτηκε πως κάπου θάπρεπε να κουρνιασθή, να περάσει τή νύχτα. Μά ήταν μεγάλη ξεραία γύρω τρι-γύρω και μόνο ένα πεύκο φαινόταν μακριά. Προχώρησε λοιπόν στο πεύκο και κάθισε στην ρίζα του. Τότε κατάλαβε πόσο ήταν κουρασμένη κι από τή θάλασσα έρχόταν ένας τσουχτερός άέρας, που τήν έκανε να κρυώνη πολύ.
 — Να σπάσω τή καρύδι, είπε, να

δώσω και στή γαλιάντρα που θά πεινά, να φάω κι' εγώ.
 Μά σκέφτηκε πως δε θά μπορούσε να χορτάσει με τή καρύδι.
 — Άς σπάσω τή ρόδι, λέει.
 Μά πάλι δε θά χορτάσει. Για να πούμε τήν αλήθεια, δεν ήθελε να σπάσει μήτε τή ρόδι, μήτε τή καρύδι, γιατί τής θύμιζαν τή σπύτι της.
 — Άδριο, λέει, θά τή φάω, που θάμαι πιδ-παινασμένη.
 "Ετσι λοιπόν, φίλησε τή γαλιάντρα, έβαλε τή μογαλάκι της μαξιλάρι, πλάγιασε, συμμαζεύτηκε κι άμέσως τήν πήρε ο ύπνος.
 Τότε ή γαλιάντρα ξεπετάχτηκε από τόν κόρφο τής "Αμοιρης. Τσίμπησε τή ρόδι και πήρε από μέσα ένα σπυρί. Τούδωσε μιά κι' από τήν κόκκινη καρδιά του ξεπετάχτηκε ένα κόκκινο κρεβάτι κι' ένα κόκκινο σκέπασμα κι' ένα τραπέζι στρωμένο μ' όλα τή καλά. Έφαγε κι' ήπιε ή "Αμοιρη, ύστερα κοιμήθηκε στα μαλακά κι' στα ζεστά και σάν ξυπνήσε τήν αυγούλα ήταν χαρούμενη, καλοδιάθετη και καθόλου δε θυμόταν τήν τήν σπύτι της.
 "Αφησε τή γαλιάντρα να πάει να βοσκίσει, μάζεψε ή ίδια της μερικά άγριόχορτα κι' έφαγε και νόμισε πιά πως χόρτασε απ' αυτά.
 Μέρη και μέρες περπάτησε ή "Αμοιρη. Και πάντα τήν αύγη σηκωνότανε κεφατή, γιατί πάντα ή γαλιάντρα έφευγε τή νύχτα απ' τόν κόρφο της και σπύσε τή σπύτι τή ρόδι κι' όλα πηγαιναν με τήν εύχη.
 "Όμως μιά μέρα τή ξεγέλασε τή κορίτσι ή δημοφιλιά τής θάλασσας. "Ετσι καθώς τραβούσε για τήν γαλιάντρα τήν μονοπάτι, άχ, είπε, δε στέκομαι λιγάκι να ξεποστιάσω; Στάθηκε λοιπόν, έσκουψε λιγάκι να πιάσει δυό κοχύλια, όμως κύλησε τή ρόδι στα βράθια τήν γαλιάντρα. Θύμωσε τότε ή "Αμοιρη, πέταξε μιά πέτρα τή κοχύλια, φουρκισμένη, γιατί δεν ήθελε να χάσει τή ρόδι. Τής θύμιζε τή σπύτι της. Γι' αυτό κι' έκλαψε πολύ. Έρριξε δάκρυα και δάκρυα, που κύλησαν κι' αυτά, χάθηκαν στα θάθια τήν γαλιάντρα. Μέσα όμως στή ένα κοχύλι ήταν κρυμμένη ή Νεράιδα τής θάλασσας και σ' άλλο ή Τύχη τήν κοριτσιού. Η Νεράιδα θύμωσε πολύ με τή φερόματα τής

κοπέλλας και τήν καταράστηκε. Η κατάρα φάνηκε σάν θέλησε ή "Αμοιρη να ξαναπάει, τή δρόμο δρόμο. Βαθιά σκοτάδι απλώθηκε γύρω της. Κι' όταν έφερε τή χέρι στα μάτια, ένοιωσε πως στή κάθε τή μάτι, ήταν χωμένο ένα κοχύλι τήν γαλιάντρα. Έσκουψε, φώναξε, δάρθηκε μιά κανένα δάκρυ δεν μπόρεσε να χύσει, γιατί είχαν στεγνώσει τή μάτια της. Τά δάκρυά της, καθώς είπαμε, είχαν κυλήσει στα θάθια τήν γαλιάντρα. Σωριάστηκε λοιπόν χάμω, δεν είχε κουράγιο να σηκωθεί. Τά φάρια πρόβαλαν απ' τήν γαλιάντρα και τήν κοίταζαν, τή καθόρια ξεφυγαν απ' τή βράχια και στάθηκαν ήσυχα στα πόδια της και στή γέρι-κο πεύκο που βρισκόταν εκεί κοντά μαζεύτηκαν λυπημένα τήν πουλάκια. Τίποτα από όλ' αυτά δεν έβλεπε ή κοπέλλα.
 — Άχ, πως κατάντησα, έλεγε. "Αχ, τί καλά που ήμουν λίγο πριν και δεν τή καταλάβαινα. "Αχ, τώρα είναι που είμαι δύστυχη! Είμαι δύστυχη, δύστυχη!
 "Ετσι λοιπόν ονομάτισε τόν έαυτό της κι' έτσι θά τή λέμε και μεις. Και ποιος ξέρει για πόσον καιρό θάμεινε εκεί, έτσι καρφωμένη ή δύστυχη, να σκούζει και να χτυπιέται, αν δεν είχε στήν κόρφο της τή γαλιάντρα. Ξεπετάχτηκε μιά τή πουλί, τίνανε τις φτερούγες του και στάθηκε μπροστά στην κυρά του. Η δύστυχη άπλωσε τή χέρι της και τήν άγγιξε. Κι' έτσι άρχισαν δρόμο-δρόμο, να περπατούν, ως που φτάσανε στή δάσος.
 (Τό τέλος στήν επόμενη)
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΟΠΟ
Ο ΤΣΙΓΓΟΥΝΗΣ
 "Ενας τσιγγούνης, κάποτε, τήν βίος του πουλόνε όλο Κι' ένα μεγάλο έφτιαξε, από χρυσάφι, σβόλο. Σκάφτει, τότε, βαθιά στή γή τήν σβόλο μέσα χόνια. Και πηγαινε τήν κάθε αύγη, τόν ξέθαβε με προσοχή, για να τόν καμαρώνη.
 Μά ένας κλέφτης μιά αύγη τόν βλέπει, και σημάδι βάζει στή μέρος που ήτανε. Και πάει ξανά τήν βράδυ. Τον ξεθάβει μονομιάς, Κι' αντί για τήν χρυσάφι, τόν βάζει μέσα ντενεκέ Κι' άπάνω τήν του γράφει: «Μήν κλάψης όταν δε θά βής τήν κλοπή σου θαμμένα. Μά κάνε αυτό που θά σου πώ, τήν ίδιο είναι για σένα. — Κάθε πουλί που θάρξαι, Καμαρώνε με έμένα.»
 ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

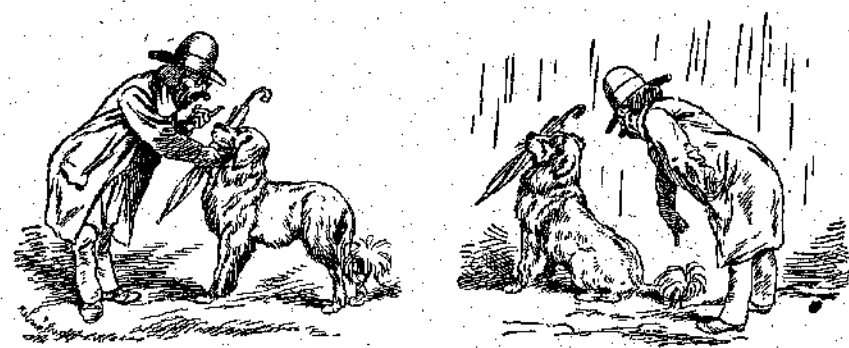
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUSHAN

— Συνέχεια από τή προηγούμενο —
 Δεν φορούσε παρά μονάχα ένα πουκάμισο και ένα παντελόνι κι' από τόν ήχο που έκαναν τή βήματά του επάνω στην άμμο κατάλαβα πως ήταν ευπόλητος. Έξαφνα, ή Θωμάς έβγαλε ένα «ό!» γεμάτο έκπληξη.
 — Είναι ή άράπη; έροκήρυκας! φώναξε.
 Και σ' αλήθεια ήταν ένας άράπης, όπως μπόρεσαμε να ιδούμε καθαρά μόλις βγήκε τή φεγγάρι από τή σύννεφα. Έκανε αδιάκοπους γύρους γύρω από τή φωτιά με άργό και ρυθμικό βήμα κι' είχε τή κεφαλή του σκυμμένο επάνω στή στήθος του. Πότε-πότε στεκόταν, σηκωνε τή χέρια του ψηλά κι' ύστερα έκανε μιά μετάνοια βαθεία προς τή μέρος τή φεγγαριού. Από τήν στήμα του όμως δεν έδωγαν ούτε μιά λέξη.
 — Μάγια κάνει, είπε ή Μπόμπ. Τώρα θά καλέσει τήν Βελζεβούλη. Τώρα πρέπει να μείνουμε εδώ και να ιδούμε τί θά κάνει παρακάτω, γιατί αν δοκιμάσουμε αυτή τή στιγμή να γυρίσουμε πίσω, θά μās τσακώση. Τή φεγγάρι τώρα σηκώθηκε ψηλά και θά φαινόμεστε.
 "Όσο ή μαύρος κάτω εξακολουθούσε τή χορό του, που φαινόταν σάν ρυθμισμένος από μιά άργη και επίσημη μουσική. Η περιπέτεια αυτή δεν με είχε τρομάξει ένδοξη βρισκόμαστε σέ μεγάλη απόσταση και κοντά στην προφυλαγμένη σπηλιά μας. Τώρα όμως που παρακολουθούσα από κοντά τήν παράδοξη αυτή σκηνή, ένοιωθα τή θάρρος μου να χάνεται. Τή θέαμα αυτού τήν μεγαλόσωμο μαύρου που, έχοντας βγάλε τήν ιερατικά του φορέματα, έκανε μάγια μόνος του εκεί στην ακροθαλασσιά, ήταν μαζί μυστηριώδες και άνησυχαστικό. Κι' ότι έκανε μάγια, γι' αυτό δεν υπήρχε καμμιά άμφιβολία. Σε λίγα λεπτά είδαμε τόν άράπη να κόβη τούς γύρους και να ρίχνη κάτι στή φωτιά. Εδώθε ένα πυκνότατο σύννεφο καπνός οφώθηκε και μιά δυνατή μουρουνιά άρωματικού χόρτου έφθασε σέ μās. Όταν ή καπνός σκορπίστηκε, ή φωτιά κάτω έβγαζε μιά γαλάζια φλόγα, όμοια με τή λάμψη τής σελήνης. Ο μαύρος έμεινε σιωπηλός. Έβγαλε κάτι από τή ζώνη του κι' άρχισε μ' αυτό να χαράζει διάφορα σχήματα επάνω στην άμμο στή έσωτερικό τήν μικρότερο από

τούς κύκλους. Καθώς έκανε τή γύρο, τή φως τή φεγγαριού έπεσε επάνω στή έργαλεία που κρατούσε στή χέρια του, και τότε είδαμε πως ήταν ένα μεγάλο μαχαίρι.
 Τότε φοβηθήκαμε στή σιωπά μας. "Ας σκεφθή κανείς πως είμαστε τρία παιδιά, όλομόναχα, μέσα στή σκοτάδι τής νύχτας, σ' ένα μέρος όλο-τελα έρημο και πως λίγα βήματα παρακάτω από μās βρισκόταν ένας πανύψηλος άγριάνθρωπος μ' ένα μαχαίρι στή χέρια. Η περιπέτεια αυτή δεν με διασκέδαζε πιά καθόλου κι' ή ίδιος ή άτρόμητός μας Μπόμπ άκόμη, όπως έδειχνε τή απολιθωμένο του ύψος, τή είχε χάσει. "Όσο για τήν Θωμά, τή δόντια του χτυπούσαν από τήν τρομάρα του σάν ραίπτωμα-χανή.
 Έξαφνα τή χέρι μου έπιασε επάνω στή βράχο κάτι ζεστό και άπαλό. Τή πασπάτευσα φαχουλετά ή τήν ρούχα, τή ρούχα τήν μαύρου. Οι κάλτσες τήν και τή παπούτσια τήν, τήν ιερατικά καπέλλο τήν και ή μαύρη του βελάδα.
 Η άνακάλυψη αυτή χειροτέρευσε πολύ τή θέση μας, γιατί αν καθόμαστε εκεί να περιμένουμε, όπου να τελειώσει ή μαύρος τή μαγικά του, θά μās ανακαλύπτει δίχως άλλο τή στιγμή που θαρχόταν να πάρη τή ρούχα του. "Αν πάλι δοκιμάζαμε να

γυρίσουμε πίσω, να σκαρφαλώσουμε τούς βράχους τώρα με τή φεγγάρι, ή κίνδυνος ήταν ή ίδιος, αν όχι και μεγαλύτερος. Είπα τούς φόβους μου σ' αυτή τήν Μπόμπ, που ήταν τής γνώμης να περιμένουμε λιγάκι άκόμη.
 — Μπορεί και να συμβή κανένα άπρόσπτο! είπε.
 Πάντα ή ίδιος αυτός ή Μπόμπ!
 Δεν ξέρω τί θά ήταν τή άπρόσπτο που θά συνέβαινε, γιατί δεν προλάβαμε να τή ιδούμε. Τά νεύρα τήν Θωμά, βρισκόταν σέ τέτοια υπέρταση, ώστε δεν μπόρεσε ν' άνθέξη ως τή τέλος. Τή στιγμή που ή μαύρος στρεφόταν προς τή μέρος μας, χαράζοντας πάντα τή σχέδια τήν, ή Θωμάς ξαφνικά σηκώθηκε όρθιος και τήν πέταξε ένα σχολικό πέτραμα, που τήν εποχή εκείνη είχε μεγάλη πέραση στή Κιρκάιηπλ.
 — Ποιός σ' έβγαλε «άράπη», παλληκάρι μου;
 "Υστερα, άρπάζοντας τή κλεφτοφάναρό τήν, τή έβαλε στή πόδια. Δεν χάσαμε στιγμή καιρό να τρέξουμε από πίσω τήν. Και καθώς έγύριζα τήν κεφαλή μου, είδα σέ μιά ματιά τήν πελωρία σκιά τήν μαύρου που χυμούσε προς τή μέρος μας με τή μαχαίρι στή χέρια.
 (Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΒΕΣΟΥΛΗ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΙ' Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Ο κύριος τήν "Ατό συνήθει να τήν δίνη τή φωνία, που ή καλός σκύλος τή πηγαινε από τήν αγορά τήν στή σπύτι και δεν τή φηνε παρά στή χέρια τής μαγειρίτσας. Μιά μέρα, τήν

έδωσε στή δρόμο και τήν ομπρέλλα τήν. Έξαφνα άρχισε να φεραλίξη. Ο κύριος θέλησε να τήν πάρη. "Αδύνατο να τήν άφήση ή "Ατό! Σε λίγο έπιασε βροχή σαφάια. Κι' ή κύριος τήν έφαγε όλη, ενώ ή σκύλος τήν τόν ακολουθούσε, κρατώντας τήν ομπρέλλα τήν... με καμάρι!

